

атинската младеж и възприета съ готовност отъ българитѣ въ вжтрешността.

3. ВРЪЗКИТѢ МЕЖДУ АПРИЛОВА И СЕЛИМИНСКИ. — Съ Априлова, както видѣхме, Селимински влиза въ писмени сношения още презъ 1835 г., т. е. въ годината, когато бива открито Габровското образцово училище. Разбралъ отъ букурещкитѣ видни търговци Бакалоглу, какви идеи движатъ одеския меценатъ, и повѣрвалъ въ неговитѣ „отлични добродетели“, той, скромниятъ учителъ въ Руши-де-веде, ще побърза да му открие сърдцето си и изкаже възхищението си въ едно писмо отъ 14 февруарий 1835 г. На това писмо Селимински не е билъ щастливъ да получи отговоръ. Но минаватъ нѣколко години, и той, който непрекъснато следи дейността на Априлова и долавя все по-голѣмото му влияние върху българската интелигенция, чувствува непреодолимо желание да се тури въ връзка съ него, вдъхновения просвѣтителъ, далъ мощенъ тласкъ на българското образователно дѣло. И отъ Атина, — не знаемъ по какъвъ поводъ, — той ще му пише отново, навѣрно презъ пролѣтътъ на 1840 година. Кой отъ двамината открива този пътъ пръвъ преписката, не може да се установи, тъй като не ни сж запазени всички писма на Селимински, а отъ тия на Априлова до него не притежаваме днесъ нито дори едно-единствено. Отъ Атина 1840 г. (безъ да е посочена точна дата) Селимински съобщава на Априлова, че билъ получилъ писмото му отъ 4 юний отъ Одеса, заедно съ притворено писмо за отца Анатолия, и че не билъ отговорилъ на по-раншното му писмо, понеже билъ заетъ и тогава, както и сега, съ сждилищата, въ процеси за пропадналитѣ си заеми. На това последно писмо отъ 4 юний 1840 г. Селимински отговаря навѣрно къмъ края на сжщия месецъ, за всѣки случай наскоро следъ получаването му. И откакъ разказва нещастieto си съ даденитѣ въ заемъ и неполучени обратно свои суми, той се спира на нѣкои въпроси, повдигнати отъ Априлова.

Така, най-напредъ Селимински отговаря на нѣкои бележки на Априлова относно възпитанието на българскитѣ младежи въ чужбина и специално въ Гърция. Знаемъ достатъчно добре всичкото горчиво разочарование на Априлова отъ младитѣ българи, дошли да се учатъ въ одескитѣ учебни заведения, и